

До цього списку безперечно можна додати ще багато інших осіб, але імена цих людей відзначились оригінальними технічними рішеннями, є актуальними на сьогодні та заслуговують на глибоке вивчення. Дані відкриття заслуговують кращого осмислення. Їхні досягнення у авіації стали вагомим надбанням держави та суспільства.

Література:

1. Пономарев А.Н. Советские авиационные конструкторы / А.П. Пономарев.— М. : Воениздат, 1990.— С.18.
2. Моисеев В.А. Союз крылатых / В.А. Моисеев.— К. : Политиздат Украины, 1989.— 238 с.

УДК 340.1

Сотник І.Г.,
магістр,
факультет економіки та управління,
Запорізька державна інженерна академія, м. Запоріжжя
Нікітенко І.О.,
магістр,
факультет економіки та управління,
Запорізька державна інженерна академія, м. Запоріжжя
Науковий керівник: Сергієнко Т.І., к.п.н., доцент

РОЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ В КООРДИНАЦІЇ КОСМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Організація Об'єднаних Націй (надалі – ООН) є всесвітнім центром із налагодження, поглиблення і розширення міжнародного співробітництва в дослідженні і використанні космічного простору, та із становлення і розвитку міжнародного космічного права. Важливу роль у виконанні задач і функцій ООН із забезпечення міжнародного співробітництва в дослідженні і використанні космічного простору відіграє Генеральна Асамблея – один із основних органів Організації Об'єднаних Націй, до якої входять всі члени ООН. У Резолюції 1721 (XVI) "Міжнародне співробітництво в сфері мирного використання космічного простору", прийнятій у 1961 році, говориться, що ООН має бути "центром для міжнародного співробітництва при дослідженні і використанні космічного простору в мирних цілях".

Генеральна Асамблея ООН відіграє визначальну роль у забезпеченні міжнародного співробітництва в дослідженні і використанні космічного простору. Це насамперед знайшло своє відображення у створенні

відповідно до Резолюції 1472 (XIV) "Міжнародне співробітництво в сфері мирного використання космічного простору" Комітету ООН із використання космічного простору в мирних цілях (надалі – Комітет ООН із космосу. Україна є членом ООН з жовтня 1945 р. , ще будучи Українською РСР). Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй наділений багатьма функціями в становленні міжнародного космічного права, які передбачені в договорах із космосу. Так, наприклад, відповідно до Договору з космосу, держави-учасниці зобов'язані інформувати Генерального секретаря ООН про виявлені ними явища в космічному просторі, що становлять небезпеку для життя або здоров'я космонавтів (ст. V), а також у цілому про свою діяльність у космосі і її результати. Генеральний секретар повинен бути готовим до "негайного й ефективного поширення" такої інформації (ст. XI).

Спеціальним органом, сфера діяльності якого стосується дослідження і використання космічного простору в мирних цілях, є Комітет ООН із використання космічного простору в мирних цілях та два його підкомітети: Науково-технічний та Юридичний. Однією з основних задач, які покладені на Комітет ООН із космосу, є сприяння співробітництву в космічній науці і техніці. Комітет ООН із космосу приділяє велику увагу міжнародному співробітництву у сфері прикладного застосування космічної техніки в інтересах соціально-економічного розвитку, у тому числі в метеорології, зв'язку і мовленні, у використанні й освоєнні природних ресурсів, в екологічному моніторингу, навігації та для надання допомоги в разі стихійного лиха. Здійснюючи координацію космічної діяльності в рамках системи ООН і між міжнародними організаціями та приймаючи участь (у якості спостерігача) у їх роботі, Комітет ООН із космосу має можливість інформувати держави про діяльність даних організацій у космічній сфері. До складу Комітету входить понад шістдесят держав, у тому числі й Україна [1].

Іншим напрямком діяльності Комітету є розробка норм міжнародного космічного права. За час існування Комітету було укладено п'ять міжнародних договорів із космосу і п'ять груп правових принципів. Питання діяльності органів ООН було детально висвітлено у статті В.О. Беглого "Роль Організації Об'єднаних Націй у врегулюванні правовідносин у сфері космічної діяльності" [2]. У рамках ООН космічною діяльністю займаються не лише Комітет ООН із космосу, Генеральна Асамблея та Генеральний Секретар; ця діяльність здійснюється в рамках Програм чи інституційних утворень ООН. Відповідно до ст. 7 Статуту ООН [3] всі органи Організації підрозділяються на дві групи: основні органи і допоміжні органи. На відміну від основних органів у Ста-

туті докладно не розкриваються поняття і правовий статус допоміжних органів. У ньому лише відзначається, що допоміжні органи, коли виявляється потреба, можуть створюватися відповідно до Статуту ООН. Деякі з них є практично міжурядовими організаціями, а інші – автономними міжурядовими органами [3].

Спеціалізовані установи ООН, як міжнародні організації з широкою компетенцією, відіграють важливу роль у системі сучасних міжнародних відносин. Будучи пов'язаними з ООН угодами про співробітництво і створюючи систему універсальних міжнародних організацій, вони сприяють комплексному розгляду і вирішенню багатьох глобальних проблем сучасності [4, с. 108].

Також слід зазначити, що Генеральна асамблея ООН прийняла Декларацію правових принципів діяльності держав із дослідження та використання космічного простору. Характерно, що ці правові принципи ефективно імplementовані в Законі України "Про космічну діяльність" [5] та інших законодавчих актах із питань космічного права. Загально-визнані міжнародно-правові принципи втілені також у правилах космічної діяльності в Україні (ст. 8 Закону), у заборонах і обмеженнях у космічній діяльності (ст. 9 Закону), сертифікації об'єктів космічної діяльності (ст. 12 Закону) і т. ін.

Література:

1. Про порядок участі центральних органів виконавчої влади у діяльності міжнародних організацій, членом яких є Україна: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2002 р. № 1371 // Офіційний вісник України.– 2002.– № 38.– Ст. 1776.

2. Беглий В.О. Роль Організації Об'єднаних Націй у врегулюванні правовідносин у сфері космічної діяльності // Правова держава: Щорічник наукових праць.– Випуск одинадцятий.– К.: Видавничий дім "Юридична книга", 2000.– С. 415 – 422.

3. Устав Организации Объединенных Наций от 26 июня 1945 г. // Международное публичное право: Сборник документов.– Том 1.– М.: Издательство БЕК, 1996.– С. 227 – 262.

4. Курс международного права. В 7 т.– Т. 6. Отрасли международного права / Отв. ред. Н.А. Ушаков.– М.: Наука, 2002.– 312 с.

5. Про космічну діяльність: Закон України від 15 листопада 1996 р. // Відомості Верховної Ради України.– 1997.– № 1.– Ст. 2.

УДК 347.8(477)(043.2)

Степанова Т.І.,

студентка,

Інститут екологічної безпеки

Національний авіаційний університет, Київ

Хотін Д.П.,

студент,

Інститут екологічної безпеки

Національний авіаційний університет, Київ

Науковий керівник: Чабах О.М., старший викладач

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ПОВІТРЯНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Повітряний кодекс України, прийнятий в 2011 році на сьогоднішній день залишається основним нормативним актом, що регулює діяльність цивільної авіації. Поруч з ним юридичну силу в нашій країні мають також стандарти Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО), регіональних спеціалізованих міжнародних інституцій у Європі тощо. Крім того активно напрацьовуються підзаконні акти, які регулюють специфіку діяльності цивільної авіації, та норми інших галузей права.

На основі цього можна констатувати, що сучасне повітряне право в Україні сформувалося як комплексна галузь права, але зростання потреб у використанні повітряного простору і розширення кола його користувачів зумовлюють необхідність вдосконалення внутрішньодержавного повітряного права України. Саме тому дана тема продовжує бути актуальною. Роботи в цьому напрямку вели: З.І. Боярська, А.А. Козловський, Ю.А. Задорожний, Є.Т. Шереметьєва та інші.

За роки незалежності у процесі державотворення було вирішено два основних взаємопов'язаних питання:

1) питання правового забезпечення природної суверенної влади України як незалежної суверенної держави щодо розташованого над її територією повітряного простору;

2) питання правового режиму використання повітряного простору, а також правового забезпечення міжнародних повітряних зв'язків України з іншими країнами.

Це свідчить про появу у правовій системі України окремої галузі – повітряного законодавства і повітряного права.

Для галузі повітряного права притаманні такі спеціальні принципи: принцип суверенітету держави на повітряний простір над її територією; принцип дозвільного порядку вльоту, вильоту та польотів над суверенною територією України; принцип взаємності при наданні державами